

[Statsministeren.]

det ærede medlem havde besluttet sig til at stemme imod. Men som sagt, det er helt det ærede medlems egen forretning.

Det ærede medlem havde i sin tale et forsøg på at rejse den velkendte indignation, han kan mobilisere i sin røst, når han mener at have brug for den, over, at regeringen skulle have givet udtryk for, at den ville ordne det hele ved en helhedsløsning, og derfor behøvede arbejdsgivere og arbejdere ikke at forhandle. Det er, som det ærede medlem jo godt ved, urigtigt. På mødet med hovedorganisationerne og hovederhvervene i statsministeriet den 4. januar blev det tværtimod på regeringens initiativ aftalt, at hovedorganisationerne på arbejdsmarkedet skulle have normal tid til normale forhandlinger, og det fik de. Regeringen gjorde ikke noget indgreb, tog ikke forhandlingskontakt med parterne på arbejdsmarkedet, før forligsmanden havde givet op. Det er jo en noget anden historie, og jeg håber, det ærede medlem kan opfatte det som et klart og let forståeligt svar af den art, som han udbad sig før.

Det undrer mig virkelig, at de ærede medlemmer hr. Poul Møller og hr. Henry Christensen tør hævde, at de spredte kritiske modforslag, man fra venstres og de konservatives side har fremsat til regeringens helhedsløsning, i sig selv skulle udgøre en helhedsløsning, der kunne foregive at være et alternativ til regeringens forslag. Mener man virkelig, at et forslag om besparelser, hvor partierne indtil nu er ude af stand til at sige, hvad det er de vil spare, plus et forslag om børnetilskud plus et forslag om tvungen voldgift, der enten går sammen med forslaget om børnetilskud eller i stedet for det — det er uklart — plus et forslag om forhøjede forbrugsafgifter, hvor vi endnu ikke har fået at vide, hvor disse afgifter skal placeres, til sammen skulle udgøre et hele, der kan sættes i stedet for regeringens økonomisk og socialt velfabalanerede helhedsforslag? Jeg må sige, jeg betragter denne argumentation med den allerstørste skepsis.

Så skylder det ærede medlem hr. Henry Christensen mig lidt forklaring. Jeg forstår det ærede medlems indlæg her sådan, at det er rimelig og saglig politik at foreslå en vis økonomisk vanskelighed løst ved besparel-

ser, altså bare med flot anslåede besparelser på adskillige hundrede millioner uden på noget tidspunkt at angive, hvad man vil spare. Det skulle være saglig, rimelig politik. Når man derimod fra regeringens side spørger, hvor besparelserne skal lægges, og antyder, at så store besparelser ikke vil kunne gennemføres, uden at vi kommer ud i det, vi ikke hidtil har haft, kulturpause, bevillingspause, hospitalspause, pause med hensyn til modernisering af transportmidler, pause på det sociale område, så er det væmmelig argumentation. Det kræver dog vist lidt nærmere forklaring.

Ja, så er der de konservatives forligsvilje. Hvor stor var den? Allerede før udvalget var gået i gang med sit arbejde, skrev det ærede medlem hr. Poul Møller sin berømte pletrenserartikel i Berlingske Aftenavis den 25. februar. Nu er det ærede medlem jo kendt for sine politiske kronikker og særlig kendt for de politiske kronikker, der sætter ind på psykologisk afgørende tidspunkter og ofte er kommet, lidt før disse tidspunkter egentlig havde nærmet sig afgørelsens øjeblik. Her i denne kronik eller artikel, hvad det ærede medlem vil kalde den, i Berlingske Aftenavis, før forhandlingsarbejdet var påbegyndt, giver det ærede medlem en kort, og jeg synes oprigtigt talt ikke særlig saglig fremstilling af helhedsløsningen og siger så, hvis jeg må have lov til at citere:

„... at det konservative parti vil have svært ved i det hele kompleks at finde noget som helst, der styrker appetitten til forhandling.“

Man havde svært ved at finde noget som helst, der styrkede appetitten til forhandling. Det var, før forhandlingerne var påbegyndt. Det er jo ikke sådan, at forhandlingsviljen lyser ud af denne artikel, og endnu her i dag siger det ærede medlem, at når vi, altså de konservative, er imod noget, kan vi ikke gå på forlig om det. Ja men hvordan indgår man så forlig? Hvordan indgik vi juniforliget? Det gjorde vi ved, at vi fra begge sider, som det ærede medlem hr. Axel Kristensen så rigtigt har fremhævet det her, gik ind på noget, vi egentlig ikke syntes særlig om. Det er på den måde, et forlig bliver til. Hvis man kategorisk slår fast, at man er imod noget, kan man ikke gå på forlig om det, og så bliver der ikke forlig.